

JEAN GUITTON – JEAN-JACQUES ANTIER, *Tajemne moce wiary*, Kraków 1997, s. 34-35.

J. G. Cud byłby więc znakiem ducha dla ducha, przesłaniem Boga dla człowieka. Celem cudu byłoby przebudzenie człowieka i wprowadzenie go w całkiem nową sferę myślenia i życia, wyrwanie go z przyzwyczajenia, z „natury” i nawrócenie na wszechświat, którego sercem i celem jest Jezus. Cud wszakże, choć sam nie objaśniony, zawsze rozjaśnia i taki jest jego cel.

J. J. A. W oczach uczonego racjonalisty cud, jako coś nie dającego się zrozumieć, jest absurdem. Dlatego też, skoro nie potrafi wyjaśnić go zgodnie z naturą, neguje go. W oczach wierzącego cud to coś, co ma tylko charakter misterium, tajemnicy, a rdzeń tego słowa tkwi w słowie mistyk.

J. G. A kiedy człowiek może wybierać tylko między dwiema rzeczami niezrozumiałymi, z których jedna jest absurdem, druga tajemnicą – musi wybrać tę drugą. Tylko ona bowiem jest płodna w skutki, bo ona promieniuje w wyższym pojmowaniu, do osiągnięcia którego wezwany jest nasz umysł, który musi mu ulec. A wówczas człowiek spostrzega, że niczym nie ryzykował, ani nie stracił niczego z dziedziny rozumowej, lecz przeciwnie, – odnalazł to, co sądził, że zgubił. Cud jest jak łaska; to nowe stwarzanie, przenikające i przemieniające stwarzanie pierwotne, to przeszczep wieczności w czas. Proszę sobie wyobrazić w doczesności uprzywilejowane punkty pedagogiki Boga, w których namacalnie ujawniłby się tajemny związek łączący cząstkę tej doczesności dyskretnym aktem Bożej woli. Te punkty istnieją: to są cuda.

J. J. A. Nadzwyczajne wydarzenia ustanowione by pouczyć człowieka.

J. G. Właśnie tak. Rzadkość ich występowania skupia naszą uwagę, która, czy chcemy czy nie, zmusza byśmy stali się metafizykami: cud jest faktem widzianym jakby w jego głębokości, w dzianiu się, w jego początku i znaczeniu. Jest to fakt

w pełni pojmowalny, ukazujący się jako skutek objawionej, w przestrzeni i w czasie, woli Boga. Zasłona natury rozdarła się w jednym miejscu i widzimy wewnętrzną kompozycję. Wystarczy. Po Takiej inicjacji potrafimy rozpoznać w powszechnym porządku naturalnym szczególne znaki Bożej woli. To, co nam zdaje się niezwykle, nauczy nas tego, co zwykle u Boga. Cud pomaga nam zwłaszcza zrozumieć, jak wieczność może wkraczać w czas, i jak porządek wyższy może się posługiwać porządkiem niższego rzędu.

J. J. A. Czy jednak cud nie jest swego rodzaju zamachem stanu i arbitralną inwazją woli Bożej w naturę?

J. G. Działanie to ogranicza się do jednego punktu wszechświata; W tym punkcie zaś ogranicza się do nadania kierunku energiom istniejącym już wcześniej. Co więcej, ten kierunek nie jest nowy, gdyż został przewidziany od początku.

J. J. A. Określmy więc definicję cudu w odniesieniu do niewyjaśnialnych fenomenów, w które obfituje życie: cud to fenomen niewyjaśnialny niezależny od żadnego – znanego ani nieznanego prawa.

J. G. Otóż to. Zatem wierzyć w cud, to z góry przyjmować, że porządek natury nie podlega matematycznej konieczności i że Bóg posiada wolność wkraczania w kosmos, by zrealizować najwyższe cele.